

cepi, puščajo se cepiču do 4 popki, kateri na enak način storijo popolno krono.

Tako odgojeno in dorastlo drevje more se v jesen, ko ko počne listje rumeneti in odpadati, pri lepem vremenu in če ni zemlja zmrznjena skozi celo zimo, in spomlad izkopavati, ter je pri tem delu posebno skrbeti za to, da se korenine ne pretrgajo in ne poškodujejo. Če se drevje mora pečiljati v oddaljene kraje in po železnici, treba ga je s slamo dobro oviti in sicer posebno krono s slamo, korenine zmahom in slamo tako obdati in oviti, da se ne morejo ti deli niti poškodovati, niti so v nevarnosti, da pomrznejo!

Le tako skrbno in po naravnih zakonih izrejeno sadno drevje bode nam dajalo, ako ga potem tudi dobro in na primerno mesto vsadimo in tudi nadalje skrbimo za-nj, one tako rekoč čiste dohodke, katerim ima že nekoliko dežel zahvaliti svoje blagostanje.

Vinorejci, pozor!

Začela se je prikazovati po vinogradih: „Peronospora“ (strupena rosa) in to iznenadoma in jako močno! — Da ovarujete tedaj svoje vinograde pogina, ter da vino, katero imate letos pridelati, ne bode nezavžiten evič, — treba je trs škropiti proti peronospori in to precej, kakor prečitata ove vrstice. Kako in s čem se škropi, pisano je bilo vže v tem listu, vendar, da se reč bolje opravi, hočem isto še enkrat navesti.

V enem polovnjaku vode raztopi se 4 kilograma bakre nega vitrijola. K temu pridene se še apnene vode, kakor se rabi za pobeljenje hiš. Vendar pa se na polovnjak daje le toliko apnene vode, v kateri je razpuščeno (zmešano) 3 do 4 kilograma apna. Treba je paziti pri tem na to, da se vzame za ta namen le čisto in če le mogoče, na novo pogašeno apno. Tudi se mora ta apnena voda prej, kakor se v vodo z razstopljenim bakrenim vitrijolom vlije, vliči skozi sito, da ostanejo vsi nerazpuščeni deli apna, kamenčki, pesek, itd. — zunaj. Vselej prej, kakor se ta zmes za škropljenje rabi, mora se tekočina dobro pomešati. Bakreni vitrijol dobi se lahko v vsakem mestu pri droguistu (kupcu za lekarsko robo), ali pa v prodajalnicah za železo.

Dobi se pa tudi druga kemična tvarina, po imenu „azurin“. Ta je za kilogram sicer dražja, kakor gori imenovana, vendar je pa od nje na polovnjak vode treba vzeti le pol kilograma, s čemer zmes stane manj, kakor prva. Druga ima pred prvo tudi to prednost za se, da tekočina ostane zmiraj čista. Za škropljenje so pa potrebni posebni stroji. Kot taki nam rabijo brente, katerim je pridana sesalka (pumpa), enako, kakor so studenčne sesalke. Na koncu

cevi, skozi katero ima tekočina teči, ako sesalka deluje, nahaja se pa še posebna sprava, kateri je namen, tekočino v tem, ko stopi iz cevi, razpršiti. Pri kupovanju aparata mora se gledati najboljše na to,

1. Da je sesalka močna, tako da žene tekočino z velikim tiskom skozi cev, tudi nekoliko časa, ne da bi se sesalka morala goniti.

2. Da je aparat na koncu cevi tak, da tekočino, kolikor mogoče, razprši, ker debele kaplje ne smejo padati na listje, temveč tekočina mora se razpršiti na tenko, dimu podobno.

Tudi ni treba biti listje popolnoma mokro, temveč ono mora biti pokrito enakomerno s tankimi, drobnimi kapljicami tekočine. Aparati dobivajo se skoro povsod. Kdor si more privoščiti dobrega in vsled tega dragega, naj si oskrbi Allweilerjevega (dobi se v Mariboru pri trgovcu Halbärth); cena mu je 27 gld.

Cenejši, pa vendar prav dobro delujoč je aparat, ki se dobiva pri Hoinig-u v Mariboru ter stane 14 gld.

Škropljenje proti peronospori ni ravno tako nova reč, čeravno ga dozda pri nas ni bilo treba. Vendar je pa sedaj neobhodno potrebno, in toraj naj se izvrši! Kdor bode to delo opravljal, gotovo mu v jeseni ne bode žal dela in stroškov! Toraj na delo, brez zamude!

F. Matijašič, potovalni učitelj.

O živinski kupčiji.

Živina je za kmeta blago, toliko bolj imenitna, kolikor bolje ravna z njo. Ali ona ima tudi napake. V časih so ji vrojene, v časih pa jih dobi vsled tega, da se ne ravna z njo prav. Prve ostanejo, ne da jih ji človek odpravi, druge pa se odpravijo še v časih, če prav se izgodi to le redko. Treba je torej biti nam opaznim pri kupčiji z živino. Kupee pa tudi prodajalec prideta pri njej lahko v škodo. Živinska kupčija, pravi se v „Novicah“, je težka reč. Malokje imajo ljudje tako malo vesti, kakor pri prodaji živine. „Kdor ne odpre oči, mora odpreti mošnjo“, je pregovor, kateri najbolj velja pri živinski kupčiji. Zato je treba, da gospodarjem, kateri živino kupujejo, na kratko povemo, česa da se jim je varovati. Treba jim je pa tudi poznati cesarske postavbe. Čujte torej!

Posebno težavno in v resnici nevarno je živino kupovati na sejmu, zlasti kedar ne poznaš človeka, od katerega si kupil konja ali kravo ter ga ne moreš iskati, ako pri kupljenem blagu pozneje zapaziš kako bolezen. Umen človek naj torej nikoli ne kupi živine, da ne bi zvedel imena in stanovanja prodajalčevega. Nevarno je tudi živino kupovati zvečer ali ponoči, kar se večkrat zgodi. „Po noči je vsaka krava mavra“, je star pregovor, vsaka napaka se laže prezre.